

Avantura počinje u Koreji

Mercé je medicinska sestra, a trenutno njezina cjelodnevna okupacija jest učenje korejskog jezika. Zajedno s ostalim ženama iz Opusa Dei, nedavno je preselila u Koreju kako bi ondje pomogla započeti apostolat.

5.05.2010.

Prije osamdeset godina sveti Josemaría odmotao je komad papira i pokazao ga prvoj ženi u Opusu Dei. Taj papir sadržavao je primjere

projekata koji će uskoro nakon toga započeti diljem svijeta: sveučilišne rezidencije, modni tečajevi, centri za profesionalnu edukaciju...

Danas taj san postaje stvarnost i u Koreji.

Prije nekoliko mjeseci došla sam pomoći osnovati Opus Dei u Daejeon, jednom od korejskih gradova gdje su kršćani najviše zastupljeni. Prvi svećenik rodom iz Koreje, sveti Andrew Kim Dae Gon, koji je zbog svoje vjere poginuo kao mučenik 1846 godine, rodom je iz Daejeon-a.

Sa mnom su stigle i četiri druge žene, iz Brazila, Filipina, Argentine i Australije. Dvije od njih dolaze iz koreanskih obitelji, što je bilo vrlo korisno za nas pošto su one upoznate s tradicijom i kulturom zemlje u kojoj nijedna od nas nije bila.

Na sreću, nismo trebale početi od ničega jer jedan član Opusa Dei, još

od 1988. godine, povremeno putuje u Koreju kako bi raširio poruku o posvećivanju običnog, redovitog (svakodnevnog) života.

UČENJE KOREJSKOG...UZ POMOĆ NAŠIH SUSJEDA

Uz pomoć jednog suradnika, koji se upoznao s Opusom Dei u Peru-u, u rujnu 2009. godine dobile smo jedan apartman u kojem smo počele uređivati malu kapelu s pronalaskom namještaja i opreme koja nam je trebala. Kako bi mogle sve to platiti, jedna od nas je sada zaposlena, a također dobivamo i donacije od ljudi iz nekih zemalja.

Većina nas je trenutno cijelo svoje vrijeme posvetila učenju korejskog jezika jer ga želimo pričati što je prije moguće kako bi mogle dijeliti brige, interese i radosti sa ljudima s kojima se upoznajemo.

Ovdje smo dočekani vrlo srdačno. Uvijek je netko spreman pomoći: bilo pronaći knjižaru, zubara ili dućan koji prodaje namirnice po prihvatljivoj cijeni.

Posebno moram zahvaliti našim susjedima na njihovoj pomoći. Uz ostale usluge koje su nam učinili, prošli tjedan su svaki dan dolazili do nas i pomagali mi u vježbi izgovora korejskog jezika. Zahvaljujući pomoći tolikih ljudi, začuđena sam da nakon samo par mjeseci već mogu čitati i razumjeti nešto što je prije bila samo neodgonetljiva zagonetka.

Za Koreju se kaže da sliči malenome selu koje je odjedanput postalo velika zemlja. Možda se zato i osjećam kao kod kuće iako sam uronjena u novu kulturu s običajima i načinima življenja, koji su različiti od onih koje sam poznavala do sada. Lako je započeti razgovor s bilo kime. Ne

jednom su nas ljudi zaustavili na ulici da nas pitaju pričamo li ruski!

Uz jezik učim i puno drugih stvari: kako se jede „kimchi“ sa štapićima, kako se nakloniti s poštovanjem, kako na koreanski način servirati stol, kako naći pravi izlaz iz metroa među osam mogućih izlaza... Sve je to velika avantura!

Kad smo došle u Koreju, dočekala nas je jedna od najsniježnijih zima u ovom stoljeću. Za neke od nas to je bio prvi put da smo vidjele snijeg. Naučile smo kako deblokirati perilicu rublja kad se vodovodne cijevi smrznu. A kako smo se tek glasno smijale kad se pulover, koji je bio stavljen na zrak da se osuši, zaledio poput kartona: pravo remek-djelo!

RJEŠAVAJUĆI ZAGONETKU

Koreja je zemlja religijskih različitosti, gdje je uobičajeno razgovarati o vjerskim temama.

Lijepo je vidjeti ljude koji iskreno traže istinu. U kratko vrijeme skupila se poprilična grupa žena koja je dolazila na predavanja o katoličkoj doktrini, koje smo mi održavale. Zapisivale su ono što ih posebno zanima kako bi to dalje prenosile svojim obiteljima i prijateljima. Jedna mi je žena rekla: „Vjera je kao velika zagonетка koju konačno počinjem shvaćati“.

Neke od tih žena počinju cijeniti duh Opusa Dei – nudeći svoj posao i radeći ga Bogu za ljubav. Na primjer, jedna učiteljica pjevanja mi je rekla da je, i prije nego što je čula za Djelo, otkrila da učeći svoje studente pjevanju može biti put ka Bogu. Ona je „shvatila“ Opus Dei bez da ga je bila susrela.

Prije nekoliko dana razgovarala sam sa jednom studenticom, koja studira englesku literaturu, dok se vozila busom na fakultet. Kad sam joj

objasnila da je jedan sat dobrog učenja, kako je sv. Josemariá mislio, kao jedan sat molitve, oči su joj se širom otvorile i stalno je ponavljala: „Chincha? Chincha?“ (što znači: Stvarno? Jel to tako?)

Često idemo u Seoul, glavni grad Južne Koreje, gdje su neke žene počele na razne načine pomagati u kršćanskim aktivnostima da se Djelo organizira, i koje prate i prisustvuju načinima formacije.

U prosincu smo imale seminar koji su neke od njih pohodile sa svojim prijateljicama.

Na našem putu za Koreju stale smo u Hong Kongu. Tamo sam susrela jednu od prvih žena koja je donijela Djelo u Filipine. Između ostalog rekla nam je: „Vidjet ćete da je Bog taj koji će sve učiniti“.

I to već postaje stvarnost.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/avantura-pocinje-u-koreji/](https://opusdei.org/hr-hr/article/avantura-pocinje-u-koreji/)
(21.04.2025.)